

3. БЛЕСАК ПЕСМА

ОГЛЕДАЛО, бр. 13-14 (2019/20)

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

Прва награда 3. БЛЕСКА

ЧУДНИ СТАРАЦ

Не потцењуј никад старца који уме песму сковати
застани мада је касно награду ћеш добити за труд
Он речима слике ствара такво шта мораш поштовати
брзо ће ти бити јасно да га ниси срео узалуд

Јер кад прича једном почне пожелећеш да не престане
боје мириси и звуци читав један непознати свет
блеснуће из таме ноћне да у таму опет нестане
ко птица у празној руци слетела па наставила лет

Не потцењуј никад старца што изгледа ко да стражари
као да му пиће треба а не може туру платити
Мада међу два астала несигурни корак баждари
даће ти комадић неба ког не можеш литром вратити

Старац својом стазом тече ваља теби за њим газити
свака прича душу такне сваку реч ћеш просто гутати
Долазићеш свако вече али мораш добро пазити
да ти старац не измакне одлетеће и заћутати

Не потцењуј никад старца који причу зна да сакује
вероваћеш или нећеш али вреди да се почује
Он речима слике ствара па за успут неку спакује
понеси куд год да крећеш да те лечи или отрује

Горан Боричић

професор српског језика и књижевности
Медицинска школа Звездара, Београд

Druga nagrada 3. BLESKA

ZAVIČAJNA KOB

Čeka me more
kojim plove
papirnate lađe,
i ne znam zašto mi se čini
da isplovljujam
iz Bokokotorskog zaliva,
osunčane, svete obale
koja je jedina preživjela
strašni sud.

Tu se linije spajaju
s nebom,
na horizontu,
tu je utočište
od bola,
metafizički mir,
blagoslov Gospe peraške.

Daleko sam bacila udicu...
Gledala sam ribare
koji su mahali sa obale,
putujući kroz prugastoplave
vizije,
bez nade da će se
pojaviti svetionik.

Treba galebove pitati
da nam pokažu
put,
oni tu žive
čitavu vječnost,
oni peru krila

u soli i
čekaju da se upale ferali,
u zoru.

Oni znaju istinu.
Sve što se osoli
ostaće za vječnost
i biće vidjelo svijetu.
I mi, izgubljeni u
vremenu...
prelećemo okeane,
i probijamo se kroz
uske moreuze nade,
odlažući da zaronimo
u zavičajnu dubinu
sebe,
da isplivamo
na drage obale.

Ko nije zaronio,
nikada neće ni izroniti!

A more je u Boki
tako prijemčivo srcu,
i svi koji tu žive
nikada se ne bi
odselili.

Plavo nebo se
tu spaja
sa nepreglednim dubinama
u nama.

Sonja Golub-Klenak

prof. srpskog jezika i književnosti, Gimnazija Kotor

Treća nagrada 3. BLESKA

OSTAJEŠ SAM

Ostaješ sam
jer opet se opraštam,
prije nego me odnese
umoran korak.
Ostaješ sam,
dok opet ti s bolom,
na usne spuštam
poljubac gorak.
Ostaješ sam,
a tvoj me pogled,
s mermera tamnog
ukočen prati.
Krećem bez snage,
a srce bi odmah,
istoga trenu
tu da se vrati.
Ostaješ sam
dok kiša šušta
i s teškom maglom
spušta se tama.
Ostaješ sam,
a ja još jednom,
u vrtlog života,
vraćam se sama.

Mara Grbić

diplomirani pravnik
Srednja ekonomsko-trgovinska škola,
Tuzla

Похвала 3. БЛЕСКА

РАТНИЧКА

Не даде живот све ми на донос,
кратко уживах шта душа иште:
загрљај мајчин и очев понос,
топлу реч, топло ми огњиште.

Из тог ме сна за часак прену
звук гранате и звук митраљеза.
Зграби ми младост у једном трену,
другови посташе страх ми и језа.

Корачам храбро у рат и слободу,
поносно бранећи очево име.
Мајка икону љуби и пије свету воду,
милује ми лице да не заборави ме.

...

Јуре нас бомбе, руке су хладне,
животи пуни страха и невоља,
срца нам празна, очи свега гладне,
жељне слободе и топлих постеља.

А приказ преда мном је зао – голгота.
Другови пали крај пута и тела
мртва им пуштају мирис страха.
Мами их светлост, а душа још врела.
Марширају храбро, одећа се пара,
Ал' и даље горди, таква нам је клица.
Кад погледаш горе, видећеш ме, стара,
Даница нек сећа те на сина јединца!

Јелена Илић

професорка српског језика и књижевности
Медицинска школа Звездара, Београд

Pohvala 3. BLESKA

POTOP

Nedjela ljudska potopom nam prijete.
Kiše laži što ne prestaju
natapaju polako sve oko nas.
Kovitlac vremena čudnih
guta poštenje, čast i dostojanstvo,
popuštaju mostovi drugarstva i sloge
pred snagom njegovom.
Neumoljivo bjesne oholosti vjetrovi
rušeći brane dobrotom sazdane.
Pred stihijom mržnje
uzalud se ljubav otima.
Guši se ljudskost u bujici zlobe
i čak ni vapaj više niko joj ne čuje.

Larisa Ćustendil

profesorka pravne grupe predmeta
Srednja ekonomsko-trgovinska škola, Tuzla

Похвала 3. БЛЕСКА

ЗАМАЛО ПАТЕТИЧНО

Беху то
нарочити уласци у клуб.
Он је! Нити главом, нити брадом!
Са погледом нагоре!
Зелени мантил
мирише на вина,
просута по мушким римама,
на измрвљени дуван по цезурама
и све је спремно
за још једну
неуспелу премијеру.
Блудим по диму
смешних порока привремених штребера,
по испегланим речима
узорних саговорница,
добро знамо редослед лимунада:
од *Фрајшела*
и *Колико љуџа си љубила сџиранца*;

на концу стижемо до *Собе 23*,
преко *Аерогрома & Филма*;
до Марине
и стицаја околности.
Млакост су надирале
са свих страна
и претиле ми самицом.
И како да ти се јавим,
како да ти,
у овој изанђалој сценографији,
у шкрињи, од моје преврнуте коже,

упакујем мало свог непроцењивог руменила,
које ће на аукцијама,
још седамдесет година
нудити будзашто?
Лирски паралелизми нас доведоше
до излизаног шалтера,
што је нудио пријаве,
пописе, потврде, прописе,
признанице, печате, попусте.
Дотични јалово,
уз уредно сложене доказе,
самоуверено прослови
да ћу му једнога дана
бити „унапред захвална“
и „с поштовањем“
ћу пристати на приче
од милијарду карактера.

Мр Љиљана Ђурђевић Стојковић

професорка српског језика и књижевности
Десета гимназија Михајло Пупин, Београд

Похвала 3. БЛЕСКА

ЈЕДНОМ СРЕМЦУ БЕСМРТНОМ

Душу ми спаси ведринама својим
Пљусни ми кофу ледене воде у лице
Ако се икада учаурим!
Даруј квалитет и континуитет
Свима који се лате пера
Позајми им мач храбрости и лудости
И штит истине и искрености.
Буди им инспирација,
освести идеју!
Пошаљи им ветар у леђа
Да дане не арче узалуд
Да пронађу лепоту
И да је густирају!
Части их ибриком доброте, даљине...
Покажи суштину и садржај
Спаси заљубљеношћу у све што врви од живота,
кипти од снаге и воље,
здравља и задиханости,
умећа и устрепталости!
Додај драгоцени зачин
Зрнце носталгије обавиј велом наде
И онај луди провод до зоре што леком се зове...
Небрушеним дијамантима снова
И копреном плавом прекриј лице
И осмех и жељу и чежњу...
Бегениши ми једноставну, пурпурну белензуку
Да ми она амајлија буде
И кад су дани глуви и глупи
Магију како се изнова пупи!

Радивојка Васовић

професорка српског језика и књижевности
Средња техничка ПТТ школа
Београд

ТРАГ

Живот те носи где слутио ниси
и чини што хоће без твога знања,
без твоје воље.
Мења се и мења те у минути.
Не гледај уназад.
Грешио си,
али си грешке плаћао.
Зато се не осврћи.
Патио си. Не питај: Зашто?
Не гледај много унапред.
Твој план се можда неће остварити.
Чини што је до тебе. Данас.
Насмеј се. Радуј се.
Не товари на себе сва зла овога света
јер тако никуда нећеш стићи.
Веруј.
У доброту.
У љубав.
У себе.
Буди добар и брижан.
Буди вредан и поштен.
Буди пажљив и скроман.
Помози ако можеш.
Негде се све пише и
само тако ћеш бити срећан.
Воли.
Праштај.
Захвали.
И знај да ти си само зрно у Свемиру
иза којег ће остати некакав траг
кад живот одлучи да стави тачку.

Јелица Црногорчевић

професорка српског језика и књижевности
Друга економска школа, Београд

ČOVEK

To bilje plodno,
mirisno i melemno,
bojama, nektarom i senom darežljivo.
I korov žilavi,
opor i neukusan,
otrovan,
na tlo ljut,
sa kamenom nepomiren.
K' o pitoma živuljka u letnje predvečerje,
oprezna na šušanj,
lakoma na izobilje,
il' zver podmukla,
iskežena na sopstveni odraz,
ožučena jedom nezadovoljstva,
željna crvenih kapi u čeljusti.
Polubog je neretko,
zarobljenog krika u muku stena,
ukočenog pogleda i pokreta,
raspolučen tragač
(niz jednosmerni tok vremena)
za saglasjem kamenog srca
sa damarom Svemira.
Kušalac večnosti pri stvaranju,
kroz potomke i početke
u talasima života,
kroz pogreške i uspehe
mozaik sklapa od kockica
istucanih u avanu muka
u težnji za slavom,
znanjem i moći.

OGLEDALO

Malo kad je kao Isus i njegovi ništavni,
svakojakih čudi i rodova,
porođenih kroz ugasle strasti,
milosrdnih,
okupanih vodom što klokoće i peva,
izvire i uvire u ljubavi,
Iz Njega u njih
i obrnuto.

Sa nebom i zemljom,
sa živim i neživim čovek je prožet.
Kapljica je rasplinuta,
sveprisutna,
stapajuća.
Jednako je vredan oblutku
taj živi dokaz da je u svemu sadržano sve.

Tanja Vukadinović

profesorka biologije
X gimnazija *Mihajlo Pupin*
Beograd

ОДЛАЗАК

Када бих могла снаге,
заувек бих отишла.
Не бих се ни осврнула
да видим
да ли стојиш на капији
отворених уста и тупог погледа
загледан у неверицу.

Из ћошкова прошлости
искакала би сећања
на смех, сладолед,
кловнове црвених носева
и огрицу од жутих маслачака...
и не би ми дала да пређем праг.

Када бих могла снаге,
јако бих залупила вратима аутомобила,
додала гас да зашкрипе гуме
и не бих се ни осврнула да видим
како трчиш за траговима среће.

Када бих могла снаге,
заувек бих отишла,
не само на неко време
да ме се зажелиш,
да те излудим,
ја бих стварно, заувек отишла,
када бих могла снаге.
Из ћошкова прошлости
искакала би сећања

ОГЛЕДАЛО

на стиснути загрљај у биоскопу,
монотono цоктање уснама
и клизаве руке од узбуђења...
и не би ми дала да пређем праг.
Када бих смогла снаге,
заувек бих отишла,
спаковала кофер препун слика,
једну мирисну кошуљу да ме подсећа на тебе
и купила карту у једном правцу.
Када бих смогла снаге,
отишла бих далеко,
тако далеко где не постоји натраг,
да се случајно не предомислим.

Драгана Петровић

професорка српског језика и књижевности
IX гимназија Михајло Петровић Алас
Београд

ZNAČITI

Opipljive u starijih društvu listam još
enciklopedije,
pouzdanja zbog,
nade možda,
priče iz
osamdeset
i...,

besteksta (koji ostavlja teksta),
rođenja mi prije,
nezaludnosti otkrivenja,
Enciklopedije mrtvih,
Kiša, Danila.

Lijepo
makar djeci
bilo bi
nesramo značiti,
tema biti,
u nekome svemu –
očinstva,
ljepote pjeva...
pripovijedanja,
poticaja.

Goran Krapić

profesor hrvatskog jezika
Gimnazija *Andrije Mohorovičića* Rijeka

БИТ

Да ли човек слободан може бити
Раширити руке к'о птица у лету
Шта слобода крије у својој бити
Какве се нити око нас плету?
Цео живот као секунд прође
Све што је било, чини се као сан
Сваком злу ил' радости крај дође
А ми опет не знамо да живимо дан
Нисам једина, многи исто раде
Допуштају да им други судбину кроје
Ал' још у мени има наде
Да ћу једном бити ковач среће своје
Заиста је тај тренутак редак
Кад људи постану свесни свог ропства
Тад морају да се врате на почетак
Шаком лупе јер им је свега доста
Остаје питање шта је слобода
Да л' стварност ил' илузија
Да л' је потребна к'о жеднима вода
Ил' је за поробљене само визија?

Маријана Шаровић

професорка енглеског језика
и књижевности
Техничка школа Железник
Београд

ŽIVOT

Iz dana u dan
Pa sve u nepovrat
Do vječnosti
Kada sve staje
Sve nestaje
Teški su proživljeni dani
Očima neizdrživi
Ali opet stvarni

Sve se ponovo rađa
Sve iznova živi u vječnosti
Briše se tvoje i moje porijeklo
Zaljubljene pjesme
Zov dragoga
Priče uz miris bosanske kahve
Majčina sofru, njen topli zagrljaj
Očev istinski savjet, podrška
i sve uspomene koje vrpolje
izviruju i obiluju lijepim sjećanjima
Rijeka teče, nestaje
Odnosi sve
Ne vraća ništa,
Samo čuješ šum, kлокotanje,
Žuborenje,
Naši brodići stižu Konačnome,
Uzimaju ti dušu, tijelo, um,
Sve zakazuje
Sat otkucava,
Godinu, mjesec, dane,
Uspomene odnosi,

Mjesta događaja se brišu
Novim se zamjenjuju
O, Bože, kakva brzina života!
Milostivi, otvori mi vrata Svoje milosti
Da uzdahnem od sreće
Da mi Tvoje kapije kažu:
„Uđi, ne tuguj, imat ćeš nove vječne i najljepše uspomene.“
Moja bi duša stala na tren
Od silne ljepote i zadovoljstva
Od Tvoje dobrote i ljubavi
Da li živimo za taj vrhunac sreće, ljubavi i blagostanja?
Za Dan očekivani i određeni?
Za kuću od zlata i srebra
Ili pak za vatrenu odoru sa vrelinom užasa?
Razmisli, kreni, radi
Punom snagom do konačnog cilja
Osvoji medalju zvanu „ŽIVOT“
Sva gorčina će isčeznuti

Rabija Hodžić Fajić

profesorka vjeronauke
Gimnazija, Živinice